

Kritik, som den ærede Rigsdagsmand lagde Vægt paa; der bliver slet ikke gjort nogen Begrænsning i hele den Maade, hvorpaa Pressen kan udtale sig med Hensyn til det, som allerede er foregaaet, og jeg kan altsaa ikke Andet end gjentage, at Loven ikke angaaer andre end de forestaaende eller forventede Krigsforetagender. Den sidstnævnte ærede Taler har omtalt, at Udtrykket „Bevægelser“ kunde tages i en saadan Betydning, at det blev meget omfattende forbi det ogsaa kunde omfatte saadanne Bevægelser, der ikke ere fremadstridende, men netop tilbagegaaende; men jeg tvivler ikke et Øieblik paa, at den ærede Rigsdagsmand vil erkjende, at det kan have ligesaa stor Betydning, at de tilbagegaaende Bevægelser ikke komme til Tjendens Kundskab ad den Veie, ad hvilken Loven søger at forebygge slige Meddelelser. Det er af den samme ærede Rigsdagsmand udtalt, at i Motiverne til den foreløbige Lov af 8de Juli 1849, som blev stadfæstet i 1850, og med hvilken dette Lovudkast er i fuldstændig Samklang, findes der aldeles Intet, som er istand til at godtgjøre Nødvendigheden af den Lov, som dengang udkom, men at de mere beskæftige sig med at fremdrage et Tilfælde, med Hensyn til hvilket han har søgt at paavise, at Kundskaben ikke er kommen gennem det Blad, som man dengang havde for Die, men ad en anden Veie. Jeg skal ikke gaae tilbage til Motiverne til denne foreløbige Lov. De vidne paa eengang om, at Regjeringen meente, at det var aldeles nødvendigt, at dette skeete, saa nødvendigt, at den efter sin egen Erklæring endogsaa meget modstræbende gik ind paa at foreslaae et saadant midlertidigt Vaand paa Pressen; men saa stor var Nødvendigheden for at gjøre dette Skridt, at man alligevel troede ikke at kunne Andet end at maatte gjøre det. Men idet jeg skal holde mig til, hvad der er anført, skal jeg tillade mig at henlede den ærede Rigsdagsmands Opmærksomhed paa, at er der noget Tilfælde, hvor det netop gjælder, at en Lov skal virke ved sin blotte Tilstedeværelse, saa er det i disse Forhold. Der er mange Tilfælde, hvor Love, som ere stærkt flettede ind i Straffelovgivningen, og som Straffelove bestaae længe, og længe have bestaaet, ikke synes at fremtræde saa stærkt i be-

res Virkning; men en Lov som den, Regjeringen her ønsker gennemført, hører til dem, som tilveiebringe en stor Sikkerhed og en stor Garanti netop ved deres Tilstedeværelse. For Rigtigheden heraf vil jeg vise tilbage til den forrige Krig, med Hensyn til hvilken den tidligere foreløbige Lov og den, der senere stadfæstede den, virkede meget heldigt, uden dog som Straffelov at faae nogen stor Anvendelse; thi der var, saavidt mig bekjendt, kun to Sager, som i Henhold til den bleve anlagte. Jeg veed med Visshed, at den ene af disse Sager ledede til Domsældelse, men Indholdet af denne Domsældelse og den betydelige Mulkt, som blev anvendt, vidne ogsaa om, at Loven ikke var bragt til Anvendelse uden i et Tilfælde, hvor der var den allerførste Nødvendighed derfor. Det forekommer mig imidlertid saa klart, at under Krigsforhold som vore er det nødvendigt at have et Middel, som ved sin Tilstedeværelse og sin Anvendelse i de, som jeg forudsætter, saa Tilfælde, hvor der kunde være Spørgsmaal herom, kan komme til at virke hen til sit tilføjede Diemed, at jeg troer det overslødigt at paavise dette nærmere. Men een Ting skal jeg dog tillade mig at bringe i det høitærede Things Erindring, fordi det Forhold, som jeg vil antyde, ligger saa nær. Der har nylig, hvad der er notorisk, fundet en Landgang Sted i Holsteen af en dansk Troppeafdeling, og dermed været iværksat en Rekognosering. Det har været af stor Vigtighed, at dette ikke iforveien kom til Tjendens Kundskab, men det er ogsaa ganske klart, at var det paa en eller anden Maade gennem Pressen kommet til at fremtræde som Noget, der var paatænkt, saa vilde dette ikke alene have modarbejdet det Diemed, hvori denne Rekognosering fandt Sted, men vilde upaatvilelig have kunnet udsætte selve Troppeafdelingen for særdeles stor Fare. Jeg kan saaledes ikke Andet end paa det Bedste anbefale til det høitærede Thing Lovudkastets Vedtagelse, idet jeg tilføier, at Regjeringen med fuldkommen Bestemthed maa hævde Nødvendigheden af, at en saadan Lovbestemmelse bliver givet.

Søgsbro: Hvis Lovudkastet alene kunde forstaaes paa den Maade, som den ærede Minister nu udtalte, saa at det kun indeholdt et